

Ochrana osobnosti

Svoboda projevu, včetně práva pronášet kritiku, musí mít v demokratické společnosti své meze, jejichž překročení pravidelně vede k závažným nežádoucím újmám na právu na ochranu osobnosti kritizovaných fyzických osob. K neoprávněnému zásahu do osobnosti člověka nedojde výkonem práva kritiky jedině v případě, že jde o kritiku právem přípustnou, resp. kritiku oprávněnou. Ta předpokládá, že při ní nejsou překročeny meze věcné a konkrétní kritiky a současně to, že je taková kritika přiměřená i co do obsahu, formy i místa, tj. že nevybočuje z mezí nutných k dosažení sledovaného cíle. O věcnou kritiku nejde především tam, kde kritika vychází z nepravdivých podkladů a z nich dovozuje vlastní hodnotící úsudky. V takových případech, pokud je utvořený hodnotící úsudek znevažující, není možné již z tohoto důvodu považovat kritiku za přípustnou. Obdobně jsou-li v kritice k popisu určitých jevů a osob použity výrazy, jejichž míra expresivity je ve značném nepoměru k cíli kritiky, resp. je-li obsah kritiky zcela neadekvátní posuzovanému jednání kritizovaného, přičemž z ní vyplývá úmysl kritizovanou osobu znevážit či urazit, jde o kritiku nepřiměřenou, která je způsobilá zasáhnout do práva na ochranu osobnosti fyzické osoby. Vybočí-li tedy kritika z takto označených mezí, jedná se o exces, který představuje neoprávněný zásah do osobnosti člověka se všemi s tím spojenými následky občanskoprávní odpovědnosti osoby, která se takového zásahu dopustila. Jestliže kritika v konkrétním případě postrádá právní přípustnost, není namístě upřednostňovat právo na kritiku před právem na ochranu osobnosti člověka.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 25 Cdo 3423/2018-254, ze dne 29.8.2019)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce: T. T., narozený XY, bytem XY, zastoupený JUDr. P.F., advokátem se sídlem P., proti žalované: MAFRA, a. s., se sídlem P., zastoupená Mgr. J.U., advokátem se sídlem P., o ochranu osobnosti, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 28 C 370/2015, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, č. j. 58 Co 433/2017-225, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem ze dne 22. 8. 2017, č. j. 28 C 370/2015-167, ve spojení s opravným usnesením ze dne 27. 2. 2018, č. j. 28 C 370/2015-210, uložil žalované povinnost uveřejnit v deníku Mladá fronta Dnes omluvu žalobci ve znění: „Omlouváme se panu T. T. za uvedení jeho jména v souvislosti s článkem ze dne XY s názvem „XY“ za nepravdivé informace o chaosu, šlendriánu a osobní motivaci žalobce“, dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 50.000 Kč, jinak žalobu co do částky 1.950.000 Kč zamítl, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Rozhodl tak o žalobě, jíž se žalobce jakožto zakladatel a člen správní rady obecně prospěšné společnosti P. Š., (dále též jen „společnost Š.“), domáhal zadosti učinění za nepravdivá tvrzení o jeho motivaci v účasti na připravovaném projektu památníku připomínajícího na nádraží Praha-Bubny vyvraždění Židů v Evropě za druhé světové války, která obsahoval článek „XY“ od V. V., jenž dne XY vyšel v Mladé frontě Dnes. Dospěl k závěru, že vyjádřil-li se autor článku o výtěžných aktivitách žalobce, divadelního a televizního herce, bývalého senátora a ředitele divadla, šlo o kritiku přiměřenou a oprávněnou, založenou na pravdivých skutečnostech, která jako součást svobody projevu a informování veřejnosti nepřekročila meze věcné a konkrétní kritiky. Týkala-li se však kritika zapojení žalobce do aktivit obecně prospěšné společnosti, v níž působí bez nároku na odměnu a s osobní motivací připomenutí holokaustu, který se dotkl také jeho vlastní rodiny, šlo o výroky bulvárního

charakteru, jasně naznačující, že zúčastněné osoby pod záminkou společensky prospěšné činnosti se závažným společenským tématem sledují vlastní prospěch. Náleží mu proto přiměřené zadostiučinění formou omluvy i náhrady nemajetkové újmy v penězích a za odpovídající výši soud považoval částku 50.000 Kč s ohledem na její preventivně-satisfakční funkci.

Městský soud v Praze k odvolání žalobce i žalované poté, co usnesením ze dne 9. 5. 2018, č. j. 58 Co 433/2017-215, připustil změnu žaloby v podobě jinak formulovaného znění požadované omluvy, rozsudkem ze dne 17. 5. 2018, č. j. 58 Co 433/2017-225, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu ve vztahu k povinnosti žalované omluvit se žalobci zamítl a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci dalších 100.000 Kč, jinak jej potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Po zopakování důkazu článkem „XY“ zjistil, že žalobce je v něm zmíněn celkem dvakrát, nikoli však v souvislosti s jeho vlastním působením v obecně prospěšné společnosti, ale ve spojitosti s účastí na akci „XY“, za níž se mají skrývat zcela jiné pohnutky, než jen připomínání holokaustu, přičemž ve druhé zmínce má jít o jednu z osob proslulých „čichem na dobrý kšeft“. Dospěl k závěru, že tímto označením se čtenáři vnucuje, že žalobce mohl sledovat majetkový prospěch a hodlal finančně vydělat na tématu holokaustu. Protože však žalobce požadoval omluvu za uvedení svého jména v souvislosti s činností společnosti Š., resp. za kritiku její činnosti, jakkoli nepravdivě vylíčenou, jde o omluvu nepřiléhavou a nelze mu ji přiznat, resp. není zde aktivně věcně legitimován. O morální satisfakci za obsah daného článku formou omluvy společnosti Š. ze strany žalované ostatně bylo pravomocně rozhodnuto již v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 Cm 29/2015. Do osobnostních práv žalobce bylo přesto předmětným článkem zasaženo, a je tak důvodné mu přiznat zadostiučinění v penězích. Expresivní a s hrubě negativní konotací nepřímé označení žalobce, který nejen v souvislosti s účastí na zmíněné akci, ale vůbec i s činností obecně prospěšné společnosti nic nepobírá, jako osoby známé „čichem na dobrý kšeft“, tedy jako někoho, kdo finančně vydělává na holokaustu, je urážlivé a zasahující nejen jeho čest, ale také důstojnost. Stejně jako citlivost tématu neznamená, že není možné danou věc kritizovat, tak veřejný zájem na diskusi o tomto tématu současně neznamená, že kritika může být bezbřehá, svévolná a nedůvodně zraňující. Je potřeba, aby se jednalo o kritiku věcnou, podloženou a přiměřenou, přičemž tato kritéria předmětný článek nesplňoval, ačkoli novináři jako profesionálové by si zde měli být vědomi, že se mohou dopustit závažného zásahu do osobnostních práv lidí, o nichž píší. S ohledem na skutečnost, že článek nebyl zveřejněn na titulní straně deníku, že byla zveřejněna reakce společnosti Š. a že tato možnost byla nabídnuta též žalobci, považoval odvolací soud ve smyslu ustanovení § 2951 odst. 2 a § 2957 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, za přiměřené zadostiučinění částku celkem 150.000 Kč.

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 o. s. ř. tím, že napadené rozhodnutí závisí na posouzení hmotněprávní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchyloval od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Namítá, že předmětem kritiky užití v daném článku byla primárně společnost Š. a nikoli žalobce, přičemž titulky „Jak vydělávat na holokaustu“ je nutné vnímat jako určitou nadsázku, směřující na aktivity společnosti, jež připomínáním holokaustu získává finanční prostředky na svou činnost. Cílem bylo „rozpoutat vážnou debatu o vážném tématu“. Ačkoli lze připustit, že sdělení „účast dalších známých figur, proslulých hlavně čichem na dobrý kšeft“ nelichotivě hodnotí osobu žalobce, je nutné ho vztáhnout ke kritice společnosti jako takové, protože žalobce je zde zmíněn jen v souvislosti s jeho aktivitami v této společnosti. Jde přitom o osobu veřejně činnou a i expresivnější či lehce provokativní výrazy by s ohledem na svůj kontext měly být ve veřejné debatě chráněny, zejména když byly zveřejněny v rubrice Názory a žalobci byl nabídnut prostor pro reakci. Odvolací soud ve svém rozhodnutí nepoměroval základní právo žalované na svobodu projevu s právem žalobce na ochranu osobnosti. Poukazuje též na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3372/2018, vydaný ve sporu vedeném proti žalované společnosti Š., jímž dovolací soud neshledal předmětný článek nepřipustnou kritikou. Dovolatelka proto navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce, aniž by sám podal dovolání, ve vyjádření k dovolání žalované uvedl, že nesouhlasí s výší přisouzené satisfakce a domnívá se, že nemůže splnit svůj nápravný účel. Částku 150.000 Kč pokládá za naprosto nepřiměřenou okolnostem, kdy dané nepravdivé informace byly zveřejněny v druhém nejčtenějším deníku v zemi. Rozsudek odvolacího soudu také pokládá za vnitřně rozporný, jestliže k zásahu do osobnostních práv došlo, ale žalobci nebyla v rámci přiměřeného zadostiučinění přiznána omluva.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupenou advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř. a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení hmotněprávní otázky odpovědnosti za nemajetkovou újmu na osobnosti člověka, která za daných skutkových okolností nebyla v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena. Dovolání není důvodné.

Podle § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání.

Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 81 odst. 1 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník (dále též jen „o. z.“), chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle odstavce 2 téhož ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

Podle § 2951 odst. 2 o. z. nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.

Ke vzniku občanskoprávní povinnosti odčinit nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti člověka musí být splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívajícího buď v porušení nebo ohrožení osobnosti člověka v jeho fyzické či morální integritě. Zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí být zjištěna existence příčinné souvislosti mezi takovým zásahem a dotčením osobnostní sféry člověka. Neoprávněným je zásah do osobnosti člověka, který je v rozporu s objektivním právem, tj. s právním řádem. Ochranu poskytuje občanský zákoník proti takovým jednáním, která jsou objektivně způsobitelná přivodit újmu na osobnosti subjektu práva zejména tím, že snižují jeho čest u jiných lidí, a ohrožují tak vážnost jeho postavení a uplatnění ve společnosti.

Pro případ, že v důsledku neoprávněného zásahu do osobnosti člověka došlo ke vzniku nemajetkové újmy, občanský zákoník stanoví, že fyzická osoba má právo se domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti nebo aby byly odstraněny následky těchto zásahů (§ 82 odst. 1 o. z.), resp. aby jí bylo podle § 2951 odst. 2 o. z. poskytnuto přiměřené zadostiučinění, které náleží v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. I v poměrech nové právní úpravy podle občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014 přitom stále platí, že peněžité (relutární) zadostiučinění plní především satisfakční funkci, avšak jeho úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadostiučinění nelze

v zásadě vylučovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, č. 98/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále též jen „Sbírka“).

K porušení práva na čest, důstojnost, soukromí či vážnost člověka může dojít jak nepravdivými skutkovými tvrzeními difamačního charakteru, tak zveřejněním nepřijatelných hodnotících úsudků o této osobě. Při zkoumání přiměřenosti předmětného zásahu se totiž rozlišují skutková tvrzení a hodnotící soudy, neboť podmínky kladené na přípustnost každé z těchto kategorií se liší. Skutkové tvrzení se opírá o fakt, objektivně existující realitu, která je zjistitelná pomocí dokazování, pravdivost tvrzení je tedy ověřitelná. V zásadě platí, že uveřejnění pravdivé informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud tento údaj není podán tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by jeho zveřejnění odporovalo právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti. Hodnotící soud naopak vyjadřuje subjektivní názor autora, který k danému faktu zaujímá určitý postoj, a to na základě vlastních, tedy subjektivních kritérií. Pravdivost hodnotícího soudu proto nelze dokazovat, je však nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda forma jeho veřejné prezentace je přiměřená a zda zásah do osobnostních práv je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tudíž zda primárním cílem není hanobení a zneuctění dané osoby (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007, č. 29/2009 Sbírky).

V posuzovaném případě šlo zjevně o hodnotící soudy, které autor předmětného článku zaujal především k činnosti společnosti Š. v kombinaci se závěry vztahenými též k osobě žalobce. Ze skutkových zjištění (jež podle § 241a odst. 1 o. s. ř. dovolacímu přezkumu nepodléhají, ostatně ani nebyla dovoláním napadena) vyplývá, že článek „XY“ se zabýval především společností Š., jejími aktivitami obecně i konkrétní připravovanou akcí „XY“, přičemž žalobce v něm byl zmíněn pouze dvakrát; jeho osoba byla spojena s tvrzenými osobními pohnutkami aktérů akce na nádraží Praha-Bubny, které se podle autora článku skrývají „za ušlechtilým pláštíkem“ připomínání holokaustu. Žalobce pak byl výslovně v této souvislosti zahrnut do skupiny „známých figur, proslulých hlavně čichem na dobrý kšeft“. Rozhodující je proto posouzení otázky, zda ve vztahu k žalobci šlo o hodnotící soud opřený o pravdivý základ, zda nebyl vzhledem k dané situaci zásahem do osobnostních práv žalobce, jemuž se dalo vyhnout, a zda použité výrazové prostředky nebyly neadekvátní účelu veřejně projevené kritiky.

Kritika jako součást svobody projevu a veřejné informovanosti je nepochybně důležitým nástrojem demokracie ve společnosti. Současně je třeba zdůraznit, že svoboda projevu, včetně práva pronášet kritiku, musí mít v demokratické společnosti své meze, jejichž překročení pravidelně vede k závažným nežádoucím újmám na právu na ochranu osobnosti kritizovaných fyzických osob. K neoprávněnému zásahu do osobnosti člověka nedojde výkonem práva kritiky ovšem jedině v případě, že jde o kritiku právem přípustnou, resp. kritikou oprávněnou. Ta předpokládá, že při ní nejsou překročeny meze věcné a konkrétní kritiky a současně to, že je taková kritika přiměřená i co do obsahu, formy i místa, tj. že nevybočuje z mezí nutných k dosažení sledovaného cíle. O věcnou kritiku nejde především tam, kde kritika vychází z nepravdivých podkladů a z nich dovozuje vlastní hodnotící úsudky. V takových případech, pokud je utvořený hodnotící úsudek znevažující, není možné již z tohoto důvodu považovat kritiku za přípustnou. Obdobně jsou-li v kritice k popisu určitých jevů a osob použity výrazy, jejichž míra expresivity je ve značném nepoměru k cíli kritiky, resp. je-li obsah kritiky zcela neadekvátní posuzovanému jednání kritizovaného, přičemž z ní vyplývá úmysl kritizovanou osobu znevažovat či urazit, jde o kritiku nepřiměřenou, která je způsobilá zasáhnout do práva na ochranu osobnosti fyzické osoby. Vybočí-li tedy kritika z takto označených mezí, jedná se o exces, který představuje neoprávněný zásah do osobnosti člověka se všemi s tím spojenými následky občanskoprávní odpovědnosti osoby, která se takového zásahu dopustila. Jestliže kritika v konkrétním případě postrádá právní přípustnost, není namístě upřednostňovat právo na kritiku před právem na ochranu osobnosti člověka (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. 30 Cdo 5161/2008, č. 101/2011 Sbírky).

Uvedené přirozeně platí i v případě, kdy je nutno respektovat určitá specifika běžného periodického tisku, určeného pro informování nejširší veřejnosti (na rozdíl např. od publikací odborných), který v určitých případech musí – především s ohledem na rozsah jednotlivých příspěvků a čtenářský zájem – přistupovat k určitým zjednodušením, a nelze bez dalšího tvrdit, že každé zjednodušení (či zkrácení) musí nutně vést k zásahu do osobnostních práv dotčených osob. Na tisku či informačních médiích obecně spočívá úkol šířit informace a myšlenky týkající se oblastí veřejného zájmu a současně upozorňovat na případné negativní jevy ohrožující chod společnosti – kritické zhodnocení určité skutečnosti může být podnětem pro adekvátní nápravu ze strany příslušných orgánů nebo vyvolat určité vzepětí veřejnosti vyjadřující nespokojenost s momentálním stavem, které může vést k rychlejšímu odstranění negativ. Otevřenost odlišným názorům a kritickým pohledům skýtá obohacení společnosti, dostatek informací může napomáhat k bourání názorových stereotypů a podporovat zvýšení tolerance. Svoboda projevu vyjevující se mimo jiné na komentářových stránkách periodického tisku ovšem není bezbřehá. Je omezena jednak chráněnými zájmy podle článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a jednak ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami, v tomto případě právem na ochranu důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti podle článku 10 odst. 1 Listiny. Dojde-li tedy v daném konkrétním případě k intenzivnímu excesu z mezí oprávněné a přiměřené kritiky, je i zde nutno dát přednost právu na ochranu osobnosti daného člověka, kterému tím vznikla nemajetková újma, před základním politickým právem na informace a jejich šíření (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5021/2008).

Dovolací soud nemá vzhledem k podrobnému a preciznímu odůvodnění napadeného rozhodnutí pochyb, že odvolací soud se věcí z naznačených hledisek plně zabýval, a zcela přisvědčuje jeho přesvědčivému závěru, že předmětným článkem došlo k excesivnímu zásahu do osobnostních práv žalobce. Jakkoli je pravdou, že jde o osobu veřejně činnou, která musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané, a byla jí kromě toho žalovanou nabídnuta možnost reakce na stránkách stejného deníku, v jakém vyšel difamující článek (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03), výrazové prostředky, které ve vztahu k žalobci zvolil autor článku, nebyly sice přehnaně expresivní, nicméně s přihlédnutím k tématu židovské genocidy byly osobně zraňující. Nelze přitom přehlédnout, že jedna z největších tragédií v dějinách lidstva je i po několika desítkách let stále citlivou otázkou, zejména pro židovskou komunitu, vyvolává emoce a osud tisíců umučených nevinných lidí málokoho nechá lhostejným. Nepodložené a neopodstatněné označení žalobce za osobu, která z této dějinné události hodlá majetkově kořistit, lze tedy důvodně považovat v uvedených specifických souvislostech za podstatný zásah do cti a vážnosti žalobce, i když použité formulace nebyla výjimečně vypjatá či dokonce vulgární. Podstatné přitom je, že podle skutkových zjištění soudu prvního stupně žalobce za svou účast na aktivitách obecně prospěšné společnosti ničeho nepobíral, nešlo tedy o kritiku věcně podloženou. Ačkoli tedy výdělečné ambice žalobce v tomto ohledu nebyly prokázány, jeho označení za „známou figuru proslulou hlavně čichem na dobrý kšeft“ v kontextu s přesvědčením autora, že za připravovanou akcí „XY“ nestojí připomínka holokaustu, ale osobní motivace organizátorů, naopak dávala čtenářům článku jasnou odpověď na otázku, co mělo být důvodem, aby se do této akce zapojil i žalobce. Lze tedy shrnout, že ve vztahu k žalobci šlo nejen o kritiku nikoliv věcnou, jestliže nevyplývala z pravdivého základu, ale také co do své formy již neakceptovatelnou, že se dostala do značného nepoměru ke svému cíli, jenž by jinak jako veřejná konfrontace s veřejně činnými subjekty případně mohl odůvodnit upřednostnění práva na informace a jejich šíření před ochranou osobnostních práv dotčené osoby. Odvolací soud všechna tato kritéria vzal v potaz, řádně uvážil a zdůvodnil.

Na těchto závěrech nic nemění skutečnost, že Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. 23 Cdo 3372/2018, zrušil rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze, jimiž byla žalované uložena povinnost uveřejnit omluvu společnosti Š. V této věci šlo totiž o spor o ochranu jména právnické osoby podle § 135 odst. 2 o. z., tedy podle odlišného ustanovení zákona a pro jiný druh informace podaný v tomtéž článku. Společnost Š. byla hodnotícím soudem žalované kritizována

za své aktivity při přípravě památníku holokaustu na nádraží Praha-Bubny, zatímco v nyní projednávané věci se žalobce (fyzické osoby, domáhající se ochrany podle § 81 o. z.) týkala jiná část informace plynoucí z článku, totiž nepravdivý údaj o jeho finanční angažovanosti v akcích pořádaných společností Š. To ostatně správně rozlišil a vyložil odvolací soud, který pro nedostatek věcné aktivní legitimace žalobce označil za neopodstatněnou žalobu v požadavku na omluvu za hodnotící soudy týkající se společnosti Š., nikoliv žalobce samotného.

Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí je z pohledu uplatněného dovolacího důvodu správné, a Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle § 243b odst. 2 o. s. ř. zamítl, aniž se zabýval formou nebo výší přiznaného zadostiučinění, jelikož tyto právní otázky dovolatelka k dovolacímu přezkumu nepředložila (dovolací soud je vázán tzv. kvalitativním rozsahem dovolání, tj. vymezením dovolacích důvodů podle § 242 odst. 3 věty první o. s. ř.). Tím méně pak má význam kritika rozsudku odvolacího soudu a výše přiznané částky ve vyjádření k dovolání ze strany žalobce, který sám dovolání nepodal.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243c odst. 3 věty první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť dovolání žalované bylo zamítnuto a náklady žalobce spojené s podáním vyjádření nelze považovat za účelně vynaložené k uplatňování práva. Argumentace žalobce totiž nesměřovala k dovolání žalované, jím uplatněné námitky se týkaly jiných právních otázek, jež však s ohledem na § 242 odst. 3 věta první o. s. ř. leží mimo možný přezkum dovolacího soudu, jestliže rozsudek odvolacího soudu nenapadl vlastním dovoláním, a jeho vyjádření je proto ve vztahu k výsledku řízení bez významu.

© EPRAVO.CZ – Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)